

nedgang i Forhold til de saakaldte Forbrugsartikler. Jeg kan saaledes nævne Husleie og forskjellige andre Forhold, som ikke have faaet det Tilbageflag, som den nedadgaaende Tid har bragt. Det er altsaa Grunden til, at man bør være noget lempelig i sit Forhold ved Overgangen fra de hidtil bestaaende Dyrctidstillæg til en Forjoiinden deraf, hvis Forholdene holde sig saaledes nede, som det desoerre sandsynligvis vil være Tilfældet. En anden Grund til at være noget lempelig med Hensyn til Overgangen er den, at Embedsmændene sik, som man veed, deres Dyrctidstillæg beregnet i 1875 den 1ste April, 3—4 Mar efter at Dyrctiden var begyndt, og et Par Mar efter at man billigt kunde have udbetalt dem det, hvis ikke konstitutionelle Stridigheder havde gjort det umuligt. Derved var der fremkommet for Embeds- og Bestillingsmændene en særlig Erang, idet det aabenbart har foranlediget flere af dem til paa Grund af Omstændighederne at sætte sig i Gjældsforhold, der altsaa maatte nøde dem til at bruge det senere erhvervede Lønningsstillæg til Dækning af Gjæld, hvorved Tillæget ikke hidtil har faaet den Betydning, som det vilde have faaet, hvis disse Folk itide vare blevene hjulpsne ogsaa efter vor Beslutning. Det er den anden Grund til at tage noget lempeligere paa dette Forhold, end hvis man gif efter en ren Beregningsoverveelse af de enkelte Priser. I den Henseende ere vi gaaede ud fra en Betragtning, hvorved vi paa Statens Vegne have tænkt os, hvad en retfærdig Husbond vilde foretage sig overfor sine Folk under saadanne Forhold. Han vilde forberede sine Folk paa, at, holdt de eksisterende Lidsforhold sig, maatte de, selv om de vare gamle og gode i Tjenesten, finde sig i at se deres Løn blive nedsat til den tilbiger fra gamle Dage, og han vilde allerede have forberedt dem, der havde noget Mere i en saadan Tjeneste, paa, hvad der maatte komme, ved at tage en Del af det opraaede Tillæg fra dem med Henvisning til, at han senere maatte gaa væsentlig videre. Kom der en ny Mand til ham for at søge Ansættelse, vilde han sige: Vel, men dig ansætter jeg efter de gamle Lønningsregler; jeg giver dig ikke Løn efter de Lønningsregler, der have gjældet i Mellemtiden. Det er det, vi have foreslaaet i Forslaget under Nr. 192. Ingen, der nu faar fast Ansættelse, bør have Tillæg, og til dem, der i Tjenesten skulle avancere op — jeg bliver i Billedet — fra almindelig Karl til Vokskar, sige vi: „I faae den for denne Plads fastsatte Løn; kun gaar en Del af Tillæget bort for siden at forjoiinde.“ En saadan Stilling vilde en human Husbond indtage overfor sit Lyende, og han vilde gjøre det saa meget mere, som han vilde erkjende, at af det Lønningsstillæg, som hans Lyende har faaet i nogle Mar, har det ikke været istand til at lægge Noget til Side til de daarlige Mar, hvilket dog ofte vil have været muligt for Husbonden

som Næringsdrivende eller Signønde, ligesom det jo ogsaa har været muligt for Staten. Denne Betragtning have vi fulgt med Hensyn til dette Forhold og tro, at vi derved have fundet en billig danst Betragtningmaade. Jeg overlader nu til Enhvers Overveelse, hvorvidt de tør vove sig videre, idet jeg forresten senere nærmere atter skal komme ind paa dette Spørgsmaal. Jeg tror, at i denne Henseende vilde vi blive for haarde mod en Del Mennesker, hvis vi pludselig bortskar Tillæget fra flere, og jeg forstaar ikke ret, hvilken Fornøelse vi vilde have af at tage fra 20 indtil høist 80 Kr. fra de smaa Lønninger efter en saer streng Vinter som den, vi tilvisse have haft, der har borttaget fra dem meget Mere end dette Beløb. Ved en Overgang bør vi hjælpe dem ud over de Ulemper, som en saadan Tid har bragt. Jeg skal nemlig erindre om, at, skjøndt der ikke foreligger Materiale i saa Henseende nu, vilde de Herrer ved at gjennemgaa Betænkningen fra 1872—73, hvor Udvalget har en Opstilling af de forskjellige Lønninger i de forskjellige Embeds-etater, faae en Forestilling om, at de allerstørste, her er Tale om, ere Folk med smaa Lønninger fra 400 Kr. opad til 10, 12 a 1,600 Kr. Det er, som jeg siger, fra 20—80 Kr. de Herrer mere, der skal skæres bort, og det kan for Diebliffet, naanlig efter den strenge og lange Vinter, blive meget haardt. Jeg har efter mine Venners Ønske søgt at faae et nøagtigere Materiale til Bedømmelsen af dette Forslag. Noget positivt Afgjørende, hvoraf jeg kan meddele noget Bestemt om, hvad det eller det Forslag kan betyde finantsligt, har jeg ikke faaet, men jeg har efter den Opfordring, der er stillet fra politiske Venner, faaet meddelt et Skøn, der gaar ud paa, at vore Forslag, som ere stillede under Nr. 191 og 192, vilde give en Medsættelse af 100,000 og 125,000 Kr. navnlig af Hensyn til Nr. 192, den ny foreslaaede Post efter § 7, og at det andet Mindretals Medsættelse vilde andrage mindst det Dobbelte. Det er Skønnet i denne Henseende. Hvis dette Skøn kan være nogenlunde rigtigt, bliver altsaa Spørgsmaalet mellem de to Mindretal omtrent 125,000 Kr. mere eller mindre. Det lod til, at vi forleden Dag kunde samles i Enighed om at bevilge et noget større Beløb til vore fattige Karle paa Høstolen, til vore tekniske Skoler, til vore Højskoler og til saadanne Forsmaal, der skulle hjælpe den mindre Mand fremad. Jeg vilde ønske, at vi kunde enes fra begge Sider, saa at der ikke blev holdt for strengt paa uforandrede Bestemmelser paa den ene Side, og at man heller ikke var for streng i Fordringerne paa den anden Side, at man kunde enes om en billig Afgjørelse af dette Forhold, og at der blev viist en saadan Hensyntagen, at i Virkeligheden Ingen havde Ret til at beklage sig.

Solstein-Ledreborg. Der er tre Spørgs-